

LIBRIS

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

We know
books

CATRIONA WARD

*Ultima
casă
de pe
strada
Needless*

Traducere din limba engleză de
CARMEN ION

LEDA BAZAAR

Ted Bannerman

ASTĂZI ESTE ANIVERSAREA FETIȚEI CU ÎNGHEȚATA PE Băț. S-a întâmplat lângă lac, acum unsprezece ani – era acolo, și pe urmă nu a mai fost. Așa că ziua se anunță deja a fi una proastă atunci când descopăr că printre noi se află un Ucigaș.

Olivia aterizează greu pe burta mea și scoate niște sunete ascuțite ca de mecanism de ceasornic. Nu știu să existe ceva mai bun pe lumea asta ca o pisică în patul tău. Mă joc cu ea pentru că mai târziu, când va veni Lauren, Olivia o să se facă nevăzută. Ea și cu fiica mea nu se suportă reciproc.

— Gata, m-am trezit! o înștiințez. E rândul tău să pregătești micul-dejun.

Se uită la mine cu ochii ei galben-verzui, apoi se îndepărtează tiptil. Găsește o rază de soare, se lasă învăluită de ea și clipește în direcția mea. Pisicile n-au simțul umorului.

Merg să iau ziarul de pe scara care dă în verandă. Îmi place ziarul local pentru că e unul dintre puținele care are o rubrică cu alerte de păsări rare – și poți să scrii

acolo dacă vezi ceva special, de pildă o ciocăniitoare aurie sau o brumăriță. Chiar dacă e foarte devreme, aerul difuz e cald ca supa. Strada pare și mai tăcută ca de obicei. Mută, de parcă ar rememora ceva.

Stomacul mi se strânge ghem când văd prima pagină a ziarului. Iat-o pe fată. Uitasem de aniversare. Nu prea am noțiunea timpului.

E aceeași poză ca de fiecare dată. Ochii ei par mari în umbra aruncată de borul pălăriei și-și ține degetele încleștate pe bățul înghețatei, ca și cum s-ar teme că ar putea să i-o ia cineva. Părul tuns scurt, băiețește, îi stă lipit, umed și lucios, de scalp. A înotat și tocmai a ieșit din apă, dar nimeni nu o înfășoară într-un prosop pufos ca să se usuce. Nu-mi place chestia asta. Ar putea să răcească. Cealaltă poză, cea cu mine, nu apare în ziar. Au dat de necaz din cauza ei. Deși, dacă mă întrebați pe mine, nu suficient de mari.

Fetița cu Înghețata pe Băț avea șase ani. Toată lumea a fost supărată. Avem probleme dintr-astea, mai ales împrejurul lacului, așa că totul s-a petrecut repede. Poliția a percheziționat casele din comitat ale tuturor celor suspecți că le puteau face rău copiilor.

Nu mi s-a permis să stau înăuntru în timp ce făceau asta, așa că am rămas să aștept pe scară. Era vară și soarele ardea puternic și fierbinte, ca suprafața unei stele. Pielea mi s-a ars treptat pe măsură ce trecea după-amiaza. I-am auzit cum trag deoparte carpeta albastră urâtă din camera de zi, cum smulg scândurile din podea și cum fac o gaură în peretele din spatele dulapului meu fiindcă li se păruse că sună a gol. Și-au lăsat câinii să umble prin curte, prin dormitorul meu, peste tot. Știam ce fel de câini sunt. Aveau

în ochi scânteile albe ale morții. Un bărbat slăbănog cu un aparat de fotografiat a venit și mi-a făcut poze în timp ce așteptam. Nu mi-a trecut prin cap să-l opresc.

— Fără poze nu-i articol, mi-a zis el în timp ce se îndepărta.

N-am înțeles ce voia să spună, dar mi-a făcut cu mâna voios la plecare, așa că i-am răspuns la fel.

— Nu vă simțiți bine, domnule Bannerman?

Femeia detectiv semăna cu un oposum. Era foarte obosită.

— N-am nimic, i-am răspuns.

Tremuram. *Liniștește-te, micuțule Teddy!* Dinții îmi clănțăneau în gură, de parcă-mi era frig, când de fapt afară era foarte cald.

— M-ați strigat pe nume. Și ați țipat ceva – mi s-a părut că aud cuvântul „verde”.

— Probabil că mi-am amintit de o poveste pe care am inventat-o în copilărie despre niște băieți care s-au rătăcit și s-au transformat în lucruri verzi, căzând în lac.

Femeia m-a privit suspicioasă. Cunoșteam genul ăsta de privire. Am mereu parte de ea. M-am agățat strâns de trunchiul micului stejar din curtea din față a casei. Copacul îmi împrumuta o parte din forța sa. Aveam ceva de mărturisit? Dacă da, gândul doar plutea pe undeva pe la marginea minții mele.

— Domnule Bannerman, aceasta este singura dumneavoastră reședință? Nu mai sunt alte proprietăți pe aici? Vreo cabană de vânătoare sau altceva de genul ăsta?

Detectiva și-a șters picătura de transpirație de pe buza de sus. Îngrijorarea o apăsa cu putere pe spinare, ca o nicovală.

— Nu, i-am răspuns. Nu, nu, nu.

Nu avea cum să înțeleagă care era treaba cu locul de weekend.

În cele din urmă polițiștii au plecat. Au fost nevoiți să o facă, din moment ce fusesem toată după-amiaza la 7-Eleven și aveam martori. Și camerele de supraveghere o confirmau. Ce obișnuiam să fac acolo: să stau afară, pe trotuar, lângă ușile glisante. Când ușile se deschideau suierând, lăsând să iasă oamenii în vârtejul de aer rece, le ceream bomboane. Câteodată îmi dădeau dacă aveau, ba uneori cumpărau special pentru mine. Lui Mami i-ar fi fost tare rușine dacă ar fi aflat, dar mie îmi plăceau enorm bomboanele. Nu m-am apropiat niciodată de lac sau de Fetița cu Înghețata pe Băț.

Atunci când au terminat, în final, cu scotocitul, și mi-au dat voie să intru în casă, le-am mirosit prezența peste tot. Urme de apă de colonie, transpirație, cauciuc scârțâitor și chimicale. M-am necăjit pentru că îmi descoperiseră lucrurile prețioase, precum poza cu Mami și cu Tati. Poza începuse deja să se șteargă și trăsăturile lor pāliseră. Erau pe cale să mă părăsească, să dispară în albeață. Și mai era și cutiuța muzicală spartă, așezată pe polița de deasupra șemineului. Mami o adusese din casa ei de departe. Cutiuța muzicală nu funcționa. O spărsesem în aceeași zi în care sfărâmasem păpușile rusești, ziua când se petrecuse treaba aceea cu șoarecele. Corpul micii balerine se frânsese, se prăbușise și murise. Poate că cel mai rău îmi părea pentru ea. (Îi spun Eloise. Nu știu de ce, doar că numele mi se pare că i se potrivește.) Vorbele lui Mami mi-au răsunit în ureche: „Tu, Theodore, îmi iei totul. Totul.”

Oamenii ăia se uitaseră la toate lucrurile mele cu ochii și cu gândurile lor și casa nu părea să îmi mai aparțină.

Am închis ochii și am inspirat adânc ca să mă calmez. Când i-am deschis din nou, păpușa rusească mi-a răs-puns cu un surâs larg. Lângă ea era cutiuța muzicală. Eloise, balerina, stătea mândră și dreaptă, cu brațele perfect întinse deasupra capului. Mami și Tati îmi zâm-beau din poză. Sub tălpi simțeam moliciunea ghemotoa-celor din covorașul meu portocaliu frumos.

M-am simțit pe loc cu mult mai bine. Totul era OK. Eram acasă.

Olivia m-a împuns cu capul în palmă. Am râs și am ridicat-o în poală. Asta m-a făcut să mă simt și mai bine. Dar deasupra, în pod, băieții verzi au prins să se foiască.

În ziua următoare am apărut în ziar. Titlul articolului era CASA SUSPECTULUI, PERCHEZIȚIONATĂ. Și iată-mă și pe mine, în fața casei! Fuseseră percheziționate și alte case, dar în articol se insinua că a mea fusese singura, așa că am presupus că ceilalți locuitori fuseseră suficient de deș-tepți, încât să-și acopere fețele atunci când fuseseră foto-grafiați. „Fără poze nu-i articol.” Mi-au postat poza chiar lângă cea a Fetiței cu Înghețata pe Băț, și asta s-a trans-format într-o poveste în sine.

În poză nu apărea denumirea străzii, dar bănuiesc că oamenii au recunoscut-o. Prin ferestre se ițeau pietre și cărămizi. Multe. De cum înlocuiam un ochi de geam, intra altă piatră. Simțeam că înnebunesc. S-a întâmplat de atâtea ori, încât am cedat și am bătut în cuie placaj peste ferestre. Asta i-a mai încetinit. Atunci când n-ai ce sparge, nu prea mai are haz. Și n-am mai ieșit din casă pe timpul zilei. Au fost vremuri grele.

O așez pe Fetița cu Înghețata pe Băț – adică ziarul cu poza ei – în dulapul de sub scări. Mă aplec ca să-l strecor

la fundul teancului. Și atunci îl văd pe raft, pe jumătate ascuns sub turnul de ziare – casetofonul.

Îl recunosc pe loc. E al lui Mami. Îl iau de pe raft. Îl simt ciudat la atingere, ca și cum cineva ar șopti undeva prin apropiere, chiar sub nivelul meu auditiv.

În mașinarie există deja o bandă, parțial folosită – e înregistrată cam pe jumătate dintr-o parte. E o bandă veche, cu o etichetă în dungi galbene cu negru. Și scrisul ei precis, acum șters. *Note.*

Nu ascult banda. Știu ce e pe ea. Mami își recita întotdeauna notele cu voce tare. Se împotmolea un pic la consoane, un obicei de care nu se putea dezbara. În vocea ei puteai auzi marea. Mami se născuse departe, sub o stea fatidică.

Îmi spun: *Lasă casetofonul, uită că l-ai văzut!*

Am mâncat un castravete murat și acum mă simt mult mai bine. La urma urmei, toate astea s-au întâmplat acum mult timp. Afară a început să se lumineze și ziua se anunță frumoasă. Curând vor veni păsările. În fiecare dimineață năvălesc din pădure și descind în curtea din spate a casei. Gâturi galbene, aușei, cinteze, forfecuțe, vrăbii, mierle, porumbei de oraș. Curtea se aglomerează și se face frumoasă. Îmi place la nebunie să o privesc. Am făcut în placaj o gaură de mărimea potrivită exact în locul potrivit – prin ea am vedere spre întreaga curte. Mă asigur că sunt întotdeauna pline castroanele și că păsările au suficientă apă. Pot să aibă de suferit pe arșița asta.

Dau să mă uit pe gaură, așa cum fac în fiecare zi, când simt un spasm în stomac. Uneori măruntaiele mele o iau înaintea minții. Ceva e în neregulă. E o dimineață prea liniștită. Mă cert singur, îmi impun să nu mă port ciudat, trag aer adânc în piept și-mi lipesc ochiul de gaură.

Gaița e prima pe care o zăresc. Zace drept în mijlocul gazonului. Zvâcnește. Dezmiardă aerul cu o aripă lungă, disperată să-și ia zborul. Tare ciudat mai arată păsările atunci când nu zboară! Păsările nu sunt făcute să stea locului mult timp.

Mâinile îmi tremură în clipa când răsucesc cheile în cele trei lacăte de la ușa din spate. *Zdrang, zdrang, zdrang!* Chiar și așa, am grijă să încui ușa la loc. Păsările zac peste tot în curte, împrăștiate pe iarba pârjolită. Se zvârcolesc neputincioase, prinse în ceva ce aduce a hârtie cerată. Multe sunt deja moarte, poate vreo douăzeci. Unele însă, nu. Număr șapte inimi care încă mai bat. Văd cum păsările horcăie, cu limbuțele lor negre înțepenite de durere.

Mintea îmi aleargă nebunește. Îmi ia trei răsuflări ca să înțeleg pe deplin ceea ce văd. Noaptea trecută, cineva a trecut pe la fiecare adăpătoare și a înfășurat clei în jurul coliviilor din sârmă prinse în chingi atârinate de sfori. În zori, când păsările au venit să se hrănească, picioarele și ciocurile le-au rămas prinse în clei.

Tot ce îmi trece prin cap e *Crimă, crimă, crimă...* Cine ar fi putut să le facă așa ceva unor păsări? Și pe urmă îmi spun: *Trebuie să fac curat. Nu pot s-o las pe Lauren să vadă asta.*

Pisica vagaboandă stă ghemuită în iedera de lângă gardul din sârmă și mă urmărește atentă cu ochii ei chihlimbarii.

— Cară-te! țiș la ea.

Și arunc cu primul lucru care-mi vine la îndemână, o doză goală de bere. Doza zboară descriind un cerc larg și lovește stâlpul gardului cu o bufnitură. Pisica se îndepărtează fără grabă, cu mersul ei șontăcăit și strâmb, ca și cum ar pleca de bunăvoie.

Strâng păsările vii. Se lipesc una de alta în mâinile mele, ca o masă fremătătoare. Par un monstru desprins din coșmarurile mele, totul numai picioare și ochi, și ciocuri care sorb hulpav aerul. Când încerc să descâlcesc masa informă, penele se dezlipesc de pe piele. Păsările nu scot niciun sunet. Și poate că asta e lucrul cel mai rău. Păsările nu sunt ca oamenii. Durerea le amuțește.

Le duc în casă și încerc toate variantele care îmi trec prin minte pentru a dizolva cleiul. Dar după numai câteva încercări cu solventul realizez că nu fac decât să înrăutătesc situația. Păsările își închid ochii și icnesc inhalând vaporii. Nu știu ce să fac. Pare că nu voi reuși în veci să le dezlipesc. Păsările nu pot supraviețui în asemenea condiții, și totuși încă n-au murit. Mă gândesc să le înec și mai apoi să le zdrobesc capetele cu ciocanul. Mă simt tot mai ciudat cu fiecare idee care îmi trece prin cap. Îmi zic apoi să deschii dulapul unde țin laptopul. Poate că voi găsi vreo soluție pe internet. Numai că nu știu unde să așez păsările. Sunt lipicioase și rămân înțepenite pe orice suprafață le-aș așeza.

Și pe urmă îmi amintesc de o chestie pe care am văzut-o la televizor. Merită s-o încerc, mai ales că avem oțet în casă. Cu o mână, tai pe lungime un ciorap de damă. Iau de sub chiuvetă o caserolă Tupperware mare, niște praf de copt și oțet alb. Așez cu grijă păsările în cutie, o sigilez și trec ciorapul prin gaura pe care am făcut-o în capacul cutiei. Amestec soda cu oțetul în sac, pe care îl leg de ciorap cu un elastic. Acum cutia s-a transformat într-o cameră de gazare. Aerul dinăuntru începe să se schimbe și fâlfâitul aripilor slăbește. Urmăresc totul, pentru că moartea merită să fie urmărită. Până și o pasăre merită martori la deces. Nu durează mult. Deja cedaseră oricum pe

jumătate, de la căldură și spaimă. Ultimul care moare e un porumbel; mișcările de urcare și de coborâre ale pieptului lui grăsuț încetinesc treptat, până ce se opresc cu totul.

Ucigașul m-a transformat și pe mine într-un ucigaș.

Pun leșurile în lada de gunoi din curtea din spate. Corpuri inerte, calde încă și moi la atingere. O mașină de tuns iarba se aude bâzâind undeva prin cartier. Mirosul de iarbă tăiată începe să răzbată în aer. Lumea a început să se trezească.

— Ești bine, Ted?

Este bărbatul cu părul de culoarea sucului de portocale. Își scoate cățelul la plimbare prin pădure în fiecare zi.

— Da-da, sunt bine, îi răspund.

Bărbatul se holbează la picioarele mele. Bag de seamă că nu port șosete sau pantofi. Picioarele mele sunt albe și păroase. Îmi acopăr un picior cu celălalt, dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Câinele gâfâie și rânjește la mine. Animalele de companie sunt în general mai bune decât oamenii. Îmi pare rău pentru câinii și pisicile și iepurașii și hamsterii ăia. Sunt obligați să trăiască pe lângă oameni și, mai rău decât atât, să-i iubească. Olivia nu e un simplu animal de companie. E mult mai mult de-atât. (Deși presupun că toți stăpânii de pisici cred asta despre animalul lor.)

Mă gândesc la Ucigașul care se furișează pe lângă casa mea în întuneric, punând capcane în curte – sau poate chiar aruncând priviri înăuntrul casei, ca să mă urmărească pe mine, pe Lauren și pe Olivia cu ochii lui de gândac mort –, și inima mi se strânge.

Mă întorc. Doamna cu Chihuahua stă foarte aproape de mine. Cu mâna pe umărul meu. Asta e ceva neobișnuit.

De regulă, oamenilor nu le place să mă atingă. Cățelul pe care îl ține la subraț tremură și se holbează la mine cu ochii lui bulbucăți.

Stau în fața casei doamnei cu Chihuahua, care e galbenă cu șarpantă verde. Mă simt de parcă aș fi uitat ceva sau sunt pe cale să-mi amintesc. *Revino-ți!* îmi spun. *Nu te purta ciudat!* Oamenii stau cu ochii pe ciudați. Și au memorie bună.

— ...vai de mine, ce-i cu piciorul tău? zice acum femeia. Unde îți sunt pantofii?

Cunosc prea bine tonul ei. Femeile miciute au tendința să-i dădăcească pe bărbații solizi. Nu știu de ce, e un mister.

— Trebuie să fii mai atent, Ted, spune ea. Mama ta și-ar face mii de griji din pricina ta.

Văd că piciorul îmi sângerează – o dâră de un roșu întunecat se prelinge pe beton. Probabil că am călcat pe ceva din nebagare de seamă.

— Gonesc pisica aia vagaboandă, îi răspund. Vreau să zic că am gonit-o. Pentru că nu vreau să-mi alerge păsările prin curte.

(Nu reușesc întotdeauna să mă descurc cu timpurile verbale. Mi se pare că totul se petrece chiar în clipa aceea și uneori uit că de fapt s-a întâmplat deja.)

— Mare pacoste, pisica aia! zice femeia.

O sclipire de interes îi apare în privire. I-am oferit un nou subiect.

— E o năpastă, continuă ea. Primăria ar trebui să se ocupe de pisicile vagaboande exact așa cum se ocupă de ceilalți dăunători.

— Oh, de acord! spun eu. Aveți perfectă dreptate.

(Nu țin minte numele oamenilor, dar am alte metode de a-i judeca și a-i ține minte. Prima dintre ele este

răspunsul la întrebarea dacă s-ar purta frumos cu pisica mea. Nu aș lăsa-o pe femeia asta să se apropie de Olivia.)

— Mersi oricum! adaug. Deja mă simt ceva mai bine.

— Cred și eu, zice femeia. Vino mâine pe la mine, la o cană de ceai cu gheață! O să fac și niște prăjiturile.

— Mâine nu pot.

— Atunci rămâne pentru altă dată. Doar suntem vecini. Și vecinii trebuie să aibă grijă unii de alții.

— Așa spun și eu mereu, îi răspund politico.

— Ai un zâmbet drăguț, Ted, știi? Ar trebui să-l folosești mai des.

Îi fac repede cu mâna, rânjesc și plec șchiopătând, mimând o durere pe care nu o simt și pășind cu atenție pe piciorul sângerând până ce mă asigur că nu mă mai vede după colț.

Doamna cu Chihuahua nu a observat că am plecat, și asta-i bine. Am pierdut ceva timp, dar nu foarte mult, sau cel puțin așa îmi închipui. Sub picior simt trotuarul călduț, dar încă nu fierbinte. Mașina de tuns iarba se aude și acum bâzâind undeva prin cartier și mirosul de iarbă tăiată se înalță lipicios și verde în aer. Poate vreo două minute. Totuși, n-ar fi trebuit să ies așa pe stradă. Și ar fi trebuit să-mi pun pantofii înainte de a ieși din casă. A fost o greșeală.

Îmi curăț piciorul rănit cu dezinfectant dintr-o sticlă verde de plastic. Cred că soluția e de fapt pentru podele și blaturi de bucătărie, nu pentru piele. Piciorul arată mult mai rău după; pielea s-a înroșit și s-a jupuit. Dacă l-aș simți, probabil că m-ar durea cu adevărat. Dar măcar tăietura e acum curată. Îmi înfășor piciorul în tifon. Am o grămadă de tifon și bandaje la îndemână. În casa noastră se întâmplă multe accidente.

Măinile îmi sunt încă lipicioase, de parcă ceva, gen clei sau moarte, ar sta agățate de ele. Îmi amintesc că am citit undeva, cândva, că păsările au păduchi. Sau poate era vorba de pești. Îmi curăț și mâinile cu aceeași soluție pentru podele. Tremur din toate încheieturile. Înghit pastila pe care ar fi trebuit s-o iau în urmă cu câteva ore.

Astăzi se împlinesc fix unsprezece ani de când Fetița cu Înghețata pe Băț a dispărut. Azi-dimineață cineva mi-a omorât păsările. Poate că aceste două lucruri nu au nimic în comun. Lumea e plină de chestii lipsite de sens. Dar poate că există o legătură între ele. Cum de a știut Ucigașul că atât de multe păsări obișnuiesc să se hrănească în zori în curtea mea? Oare cunoaște bine cartierul? Gândurile astea nu-mi dau pace.

Fac o listă. Prima oară scriu: *Ucigașul*. Lista nu e deloc lungă.

Bărbatul cu Păr de Culoarea Sucului de Portocale
Doamna cu Chihuahua
Un Străin

Sug capătul creionului. Din păcate, nu cunosc prea bine cartierul. Spre deosebire de Mami. Mami se pricepea la oameni, știa să-i farmece. Dar când mă văd pe mine, oamenii o iau în cealaltă direcție. I-am văzut cu ochii mei răsucindu-se pe călcâie și îndepărtându-se. Așa încât Ucigașul ar putea fi oriunde prin apropiere, la câteva case mai încolo, mâncând pizza sau altceva și râzându-și de mine. Fac alte adăugiri pe listă:

Bărbatul cu Pantofi Otter sau Soția lui sau Copiii lor
Bărații care locuiesc împreună în Casa Albastră
Doamna care Miroase a Gogoși

Sunt practic aproape toți vecinii de pe strada mea.

Nu cred cu adevărat că Ucigașul s-ar afla printre ei. În plus, unii, ca de exemplu familia cu pantofi Otter, sunt acum plecați în vacanță.

Strada noastră are o denumire ciudată. Unii oameni se opresc ca să-i facă poze indicatorului stradal găurit. Pe urmă pleacă, fiindcă altceva nu mai e de văzut în afara pădurii de dincolo de stradă.

Adaug încet încă un nume pe listă. *Ted Bannerman*. Pentru că nu se știe niciodată.

Descui dulapul unde îmi țin materialele de desen și ascund cu grijă lista sub o cutie veche cu cretă pe care Lauren nu o folosește niciodată.

Judec oamenii după două criterii – cum se comportă cu animalele și ce le place să mănânce. Dacă preferă salatele, sunt cu siguranță oameni răi. Dacă le place brânza, sunt probabil OK.

Încă nu s-a făcut ora zece – îmi dau seama după felul în care soarele se strecoară prin găurile din placaj, aruncând raze de lumină pe podea –, și deja ziua a fost una foarte proastă. Așa că decid să iau masa de prânz mai devreme. Cu felul meu de mâncare preferat, cel mai bun de pe lume. OK, ar trebui să înregistrez chestia asta.

M-am tot gândit – ce-ar fi să folosesc casetofonul ca să-mi înregistrez rețetele? (Știi că lui Mami nu i-ar plăcea treaba asta. Simt în ceafă senzația aia fierbinte că mă port ca o „pacoste”, așa cum îmi spune ea mereu.)

Desfac din ambalaj un set nou de casete. Mirosoasă bine. Bag una în casetofon. Când eram mic, mereu îmi doream să mă joc cu el. Casetofonul are un buton roșu mare cât o clapă de pian, care scoate un clinchet atunci când îl apăs.

Habar n-am însă ce să fac cu banda veche a lui Mami, iar asta mă deranjează. Nu pot s-o arunc pur și simplu sau s-o distrug – nici nu se pune problema –, dar pe de altă parte, nici nu vreau să o țin laolaltă cu casetele mele noi și drăguțe. Așa că o pun la loc în dulapul de sub scară și o strecor la fundul teancului de ziare, sub Fetița cu Înghețata pe Băț. OK, acum totul e gata!

Rețetă de sendviș cu brânză și miere, de Ted Bannerman.
Încingeți ulei într-o tigaie până ce tigaia scoate fum.
Ungeți cu unt două felii de pâine pe ambele fețe. Luați niște brânză cedar, eu o prefer feliată, dar voi puteți folosi ce vă place. Doar e prânzul vostru. Luați niște miere și întindeți-o pe ambele felii de pâine, pe o față. Așezați brânza cedar peste. Și felii de banană peste brânza cedar.
Acoperiți sendvișul și prăjiți-l în tigaie până ce se rumenește pe ambele părți. Când e gata, presărați peste el sare, piper și sos de chili. Tăiați-l în două jumătăți. Priviți cum brânza și mierea mustesc și se scurg afară. Aproape că nu vă îndurați să-l mâncați. Ha, ha – aproape.

Vocea îmi sună oribil. De parcă aș fi un copilaș ciudat care a înghițit o broască. Ei bine, o să-mi înregistrez rețetele, dar sigur nu le voi mai asculta decât dacă voi fi nevoit.

Chestia cu înregistratul a fost ideea omului-gândac. El e cel care m-a sfătuit să țin un „jurnal al trăirilor”. Cuvintele astea mă bagă în sperieți. Pentru el, lucrurile păreau cât se poate de simple. „Povestește ce ți se întâmplă și în ce fel te afectează.” Nici prin cap nu-mi trece să fac așa ceva. Totuși, nu-i o idee rea să-mi înregistrez rețetele, în caz că dispar într-o bună zi și nu va mai fi nimeni

care să și le amintească. Măine o să mă ocup de rețeta de sendviș cu oțet și căpșuni.

Mami avea păreri ei în privința alimentației, dar mie mi-a plăcut întotdeauna să mănânc. Cândva m-am gândit că aș putea deveni *chef* și poate proprietarul unui local de servit prânzul. La Ted, așa i-aș fi zis – zău așa, ce idee! Sau aș fi putut scrie cărți de bucate. Numai că nu pot să fac niciuna din chestiile astea din cauza lui Lauren și a Oliviei. N-am cum să le las singure.

Mi-ar prinde bine să pot discuta cu cineva despre treburile astea. (Evident, nu cu omul-gândac. E foarte important să nu-i arăt omului-gândac ce sunt.) Mi-ar face plăcere să-mi împărtășesc experiențele culinare cu un prieten, însă nu am nici unul.

Mă așez pe canapea cu sendvișul în mână și mă uit la televizor la monștri pe roți. Camioanele astea uriașe sunt grozave. Fac zgomot și trec peste lucruri și prin ele. Nimic nu le stă în cale. Brânză și camioane. Ar trebui să mă simt fericit. Însă mintea mi-e plină de pene și ciocuri. Dacă aș fi și eu prins într-o capcană cu clei? Cum ar fi să dispar pur și simplu? Nu aș avea pe nimeni care să-mi fie martor.

Simt o atingere ușoară în lateral. Olivia își împinge capul în mâna mea, apoi mi se așază în poală cu lăbuțele ei catifelate și grele. Se tot răsuțește până ce-și găsește o poziție confortabilă pe genunchiul meu. Olivia știe întotdeauna când sunt supărat. Toarce atât de tare, încât zgâlțâie canapeaua.

— Hai, pisicuțo! îi spun. E timpul să mergi la lădița ta. Lauren o să sosească din clipă în clipă.

Ochii i se închid și corpul i se înmoaie, relaxat. Aproape că îmi alunecă din mâini în timp ce o car, torcând, în

bucătărie. Ridic capacul vechiului răcitor stricat. Ar fi trebuit să-l arunc de mulți ani, însă Oliviei îi place de el, Dumnezeu știe de ce. Ca de fiecare dată, verific să fie scos din priză, cu toate că nu mai funcționează de ani buni. Săptămâna trecută am făcut alte câteva găuri în capac – îmi fac griji că n-ar pătrunde suficient aer înăuntru. E greu să ucizi, dar mult mai greu e să ții pe cineva în viață și în siguranță. O, Doamne, cât de bine știu asta!

Joc cu Lauren jocul ei preferat. Are o mulțime de reguli și implică pedalatul cu viteză mare pe bicicleta roz prin casă și strigatul cu voce tare al numelor de capitale. Lauren sună din clopoțelul de la bicicletă de două ori dacă răspunsul este corect și de patru ori dacă e greșit. E un joc zgomotos, dar și educativ într-un fel, așa că mă pretez la el. Când cineva ciocănește la ușă, îmi așez mâna peste soneria bicicletei.

— Să faci liniște cât răspund eu! o previn pe Lauren. Adică să taci. Și să nu tragi cu ochiul.

Lauren dă din cap în semn de încuviințare.

Este doamna cu Chihuahua. Cățelul își ițește agitat capul din geantă. Ochii îi lucesc în timp ce și-i plimbă peste tot.

— Pare că cineva se joacă zgomotos înăuntru, zice femeia. Copiii ar trebui lăsați să se joace în voie, asta-i părerea mea.

— Fiica mea a venit în vizită, îi răspund. Nu e momentul potrivit acum.

— Auzisem eu cu niște ani în urmă că ai o fiică, continuă doamna cu Chihuahua. Stai așa, cine mi-o fi spus? În fine, nu contează, în clipa asta nu-mi amintesc. Dar am ținut minte că ai o fiică. Și mi-ar plăcea s-o cunosc. Vecinii ar

trebui să întrețină relații prietenești. Uite, ți-am adus niște struguri. Sunt alimente sănătoase, deși dulci, așa că le plac tuturor. Până și copiilor. Sunt ca niște bomboane naturale.

— Mersi! Dar acum trebuie să plec. Știi, nu petrec foarte mult timp cu ea. Și înăuntru e mare dezordine.

— Tu ce mai faci, Ted? mă întrebă ea. Serios vorbesc, ce mai faci?

— Sunt bine.

— Și mama ta ce mai face? continuă ea. Îmi pare rău că nu mai scrie.

— E bine și ea.

— OK, zice femeia după cam un minut. Atunci, mai vorbim.

— Hei, Tati! strigă Lauren după ce ușa se închide în spatele doamnei cu Chihuahua. Chile!

— Santiago! urlu eu.

Lauren țipă și continuă să pedaleze, tâșnind și virând pentru a ocoli mobila. Cântă tare în timp ce pedalează; e un cântec despre păduchii de lemn pe care l-a născocit singură, iar dacă nu aș fi părinte, în veci nu mi-aș fi închipuit că o melodie despre un păduche de lemn mi-ar putea umple sufletul de bucurie. Dar asta e treaba cu dragostea, te lovește drept în moalele capului.

Lauren se oprește brusc din pedalat și cauciucurile bicicletei scârțâie pe scândurile din lemn.

— Nu te mai ține după mine, Ted! zice ea.

— Dar ne jucăm împreună, îi răspund necăjit. Am luat-o din nou de la capăt.

— Nu vreau să ne mai jucăm. Pleacă de aici, mă scoți din sărute!

— Îmi pare rău, pisicuțo, dar nu pot! S-ar putea să ai nevoie de mine.